

Montse Assens / Anna Rispau

El bes de la nit

Premi
Festa d'Elx

No sé on agafar-me,
ni com permetre
que es trenqui el fil que em lliga
a l'encanteri de la vida.

Sents com s'engolen
la força i el demà.
Perdut tot alè
et deixes arrossegar
fins als més ignots fondals.

SILENCIS

Em costa imaginar-te absent per sempre.
Tants de records de tu se m'acumulen
que ni deixen espai a la tristesa
i et visc intensament sense tenir-te.

MIQUEL MARTÍ I POL. *Lletra a Dolors*

Cou dins un tupí, a foc lent, la vida.
En el mateix tupí que abans feien sabó,
ara, les escates del cos són prodigis infernals,
foc a les entranyes que esdevenen feres
i es desprenen de mi com un insult,
com un reneç maliciós
que porta una sageta dirigida al vent.
Desgrano un bes per equilibrar
el bé i el mal de la paraula.
Les hores són feixugues de passar
i el dia es mor en un incís procliu
que se m'escapa de les mans.

Cou a foc lent el crit i, en ell la vida.

NOMS

I tanmateix alguna cosa, alguna,
s'assembla a tu mateix en el seu buit.

LLUÍS CALVO. *L'estret de Bering*

Podria posar el nom
de cadascú dels que ja no hi sou,
a cadascun dels poemes que he escrit.
Podria renunciar a la memòria
o bé admetre que no soc
cap aparença furtiva
dins les esteses ales del record.
Podria ensangonar-me els dits
amb el llapis que utilitzo per escriure
els versos que em remetent al passat
i estructurant una aparença anàloga
amb el present que s'acobla al meu cos.
Podria, però no puc, viure eternament.

CLAUSTRE

Com n'és de fàcil, deixar-se endur
per la incolora melangia.

ALEXANDRE NAVARRO
A l'entrada del temps fosc

Avui no puc resistir-me a res.
Les forces m'han fugit engendrant impotència.
Totes les pedres que tinc al meu abast
són poques per salvaguardar
els silencis que dormiten al celler.
Un toll d'aigua cristal·lina reflecteix
la por en el claustre de la mort,
i en un racó de la memòria
trobo encara un petit incís de valentia.
Res podrà abatre ni el defici de viure
ni el foc de les entranyes
que encara crema.
Plou dins dels meus ulls,
com un divendres qualsevol
en què la soledat m'acotxa entre els seus braços,
i tots fan festa grossa,
mentre jo resto letàrgica
durant cada dia del cap de setmana.

MUDESA EN LA FOSCOR

Gustar la vida
i a l'oblit deixar mig mot
suspès de l'alè.

TOMÀS LLOPIS
Palau de cendra

T'anomenaria amic,
si la boira fos un núvol que s'esvaeix silent,
si la nit fos un silenci que dormita en un mirall,
o si el reflex fos una imatge que s'assemblés a tu.
T'anomenaria por,
si el meu crit fos mudesa en la foscor,
o si la paraula ennegrés dins un neguit.
T'anomenaria tan sols,
quan la pregària fos l'única alternativa vigent
que restés a les meves mans.

Llavors, només llavors,
potser resaria.

IMAGINA'M DE LLUNY

Allò que succeí es quedarà amb nosaltres,
i creixerà i es farà més petit.

ADAM ZAGAJEWSKI. *Terra del foc*

No pensis en mi. No vetllis el meu son,
ni m'envaeixis els somnis. No et vull a prop
quan el defici de viure m'alliberi el cos.
Tanca la porta dels vents i que la calma
eixugui els mots del desesper.
A un nivell de mi rau la consciència
i a l'altre l'esperança.
La realitat es fon entremig de la raó.
Imagina'm de lluny
com una cançó de bressol
que acaricia la nit,
i la melodia s'adorm als meus braços
quan s'encenen els estels.

No pensis en mi,
que jo ja penso prou en tu.

AVERANY DE PLUGES

Sense pany,
la porta no és res:
una apertura al
vent,
un marc al buit.

TERESA COSTA-GRAMUNT
El mirall de Circe

Com un pont que em travessa la mirada,
la llum dibuixa batecs al mar,
ones que s'esquitllen sota un vaixell de boira
i un petit traç marca la línia de l'horitzó.
Teixeix la ment un pont inabastable
on el destí es confon perfilat dins la llum.
La porta de l'hivern és l'averany de pluges
i el pas enrere dificulta la tornada.
M'aixoplugo sota la pell del cel
i palpo el rostre de la tempesta.
L'avidesa de l'enigma té la resposta
i l'olor de pluja me la retorna.
Un sol batec s'escolta entre les ones
i arreu perdura el clam de les sirenes.

Com un pont, és ara la mirada que travessa la llum.

CALENDARIS

Just aleshores, quan la mort s'imposa, la mort mor,
desencarnada.

CARLES CAMPS MUNDÓ. *La mort i la paraula*

Passejo pels records aturats al calendari
i al rellotge que marca quarts d'onze
des de fa tres anys.
Es detura el temps a la flassada dels dies.
Breument, s'espargeixen les hores al meu voltant.
Tot són records extraviats dins la memòria.
Res no és immune quan t'assetja el destí
i t'oblides de tu, i d'escriure als teus pares,
i de refer els dies de nou dins els fulls d'un calendari.

Es precipita la vida,
talment com ho fa la mort.